

Petrus Dahlin &
Lars Johansson

Shadow

Karakter Uitgevers B.V.

1

Dixon vluchtte doodsbang de jungle uit. Hij kon zich niet herinneren hoe hij midden in de nacht samen met Jema in de hut was beland, maar op de een of andere manier was hij verantwoordelijk voor haar dood. Het ochtendlicht drong tussen de jungleplanten door en hij zag dat zijn handen en onderarmen bedekt waren met donker, opgedroogd bloed.

Dixon passeerde het doodshoofd dat op een paal was gestoken om de grens van het dorp Ooms aan te geven. In het voorhoofd van het doodshoofd was een teken gekerfd, het teken van het Yago-volk, dat bescherming moest bieden tegen de Zouzou-stam. Het teken van het dorp was heilig en hij snapte niet hoe hij in het dorp was gekomen zonder dat iemand dat gemerkt had. Hij was bevriend met het Yago-volk. Hij had nooit problemen met ze gehad, ze werden bijzonder gerespecteerd in de omringende dorpen. Ze vonden eer en eerlijkheid belangrijk.

Een *witchdoctor* had zijn ziel verjaagd en zijn lichaam overgenomen, dat kon niet anders. Zo moest het gebeurd zijn. Een geest had hem opgezadeld en bereden als een op hol geslagen paard. Hij was bezeten geweest. Eén of een paar van zijn vrienden hadden contact met Zouzou gehad. Ze waren betaald om hem te ontvoeren, zodat hij gebruikt kon worden in de oorlog tussen de Zouzou-stam en het Yago-volk, die al duizend jaar duurde. Dixon was nu een deel van die oorlog, of hij dat wilde

of niet. Hij was besmet en het enige wat hij nu nog kon doen was een zwarte mamba zoeken die zijn leven kon beëindigen. Het was geen waardig einde, maar alles was beter dan verder leven met de wetenschap dat hij Jema had vermoord.

De paniek verspreidde zich als een kronkelende slang door zijn lichaam, het zweet brak hem uit, de sterren aan de heldere hemel doofden een voor een. De duisternis omringde hem. Hij had Shadows moeder vermoord, en nu kende hij Shadows geheim. Zou het hem lukken om dat geheim te bewaren tot hij dood was?

2

Nog drie weken voordat het zomervakantie was. Nog drie weken voordat hij vrij was. Bijt op je tanden. Hou je gedeisd. Hou vol.

Ruben balanceerde op zijn sokken op de tak en steunde met één hand tegen de stam. De andere strekte hij uit naar een paar sportschoenen dat een flink stuk boven zijn hoofd hing. Het was onmogelijk om de schoenen te pakken zonder hoger te klimmen, maar er waren geen takken om dat te doen. Hij was woedend op zichzelf. Waarom had hij zijn nieuwe, spierwitte sportschoenen naar school gedragen? Dat was vragen om problemen. Kevin en Zack hadden er de hele tijd opmerkingen over gemaakt en hadden beloofd om Ruben te 'helpen' ze vies te maken, maar het was bij dreigementen gebleven.

Pas veel later, toen zijn moeder hem 's avonds naar de buurtwinkel had gestuurd om een boodschap te doen, waren ze tot de aanval overgegaan.

Ruben had de kortere weg door het park genomen. Hij had zijn voeten over het grindpad gesleept om ervoor te zorgen dat zijn schoenen in elk geval een beetje stoffig werden, toen Kevin en Zack zich plotseling op hem hadden gestort.

Hij voelde zich gefrustreerd als hij eraan dacht hoe vrolijk ze hadden gekeken toen Kevin met één worp de schoenen over een tak in de hoogste boom van het park had gegooid.

Nu stond hij op een paar meter hoogte in de boom en keek naar boven. Daar hingen ze. Zijn nieuwe, witte, dure sportschoenen lichtten irritant op in het donkere park. Buiten bereik. Hij beseftte dat hij een ladder nodig had.

Het kraakte onder zijn voeten, de tak brak af en Ruben viel eerst op een parkbank en daarna op de grond, wat hem een scheur in zijn broek en een wond aan zijn knie opleverde.

Nog drie weken voordat het zomervakantie was. Nog drie weken voordat hij vrij was. Bijt op je tanden. Hou je gedeisd. Hou vol.

Het park was niet groot. In elk geval niet als je het vergeleek met het park in Port Mokombo. De stad perste het park samen, en het asfalt dat de gebouwen en het park scheidde, deed denken aan een slotgracht. Een duidelijke waarschuwing voor de gebouwen van de stad dat ze niet welkom waren in dit getemde deel van de natuur, in deze groene rechthoek in een grijze wereld vol hoge gebouwen. Ze voelde zich hier niet thuis. Het gras was merkwaardig groen en heel kort, alsof iemand het had geknipt met een schaar. De stad, het koude grijze beton, de ellenlange straten die telkens andere straten kruisten. Het waren net grote scheuren en krassen, precies als op Brima's rug. De slagen van de stokken hadden grote ruitvormige patronen achtergelaten. Haar broer Brima was allang dood. Maar ik leef, dacht Shadow. Op de een of andere manier leefde ze, maar niet op de manier zoals ze gewend was. Ze werd niet langer opgejaagd, niet door de soldaten in elk geval. Ze was voor iets anders gevluht en op deze plek in het noorden van Europa beland.

Iemand kwam haar richting op lopen in het donker. Het was moeilijk te zien of het een man of een vrouw of een groot kind was. Ze verstopte zich snel achter de struiken en keek tussen de bladeren door naar het grindpad. Het was een jongen, zo te zien

van haar leeftijd. Hoewel het een kille avond was, droeg hij alleen een spijkerbroek en een T-shirt. Hij hinkte een beetje. Er zat een scheur in zijn spijkerbroek, die bedekt was met iets donkers, waarschijnlijk bloed. Shadow herkende de blik in zijn ogen. Het was de blik van een opgejaagd mens.

Achter haar klonk geritsel en ze hoorde stemmen. Ze draaide zich om en zag twee mannen, allebei met een hond. Het leek erop dat ze alleen buiten waren om ze uit te laten, maar ze mocht het risico niet lopen dat ze ontdekt zou worden. Snel sloop ze door de struiken en bukte zich terwijl ze naar de andere kant van het grindpad rende. Het flakkerende licht van de straatlantaarn deed haar denken aan onweer dat ver weg over de savanne trok. Ze kroop tussen het dichte struikgewas achter de houten bank. Hier zouden ze haar niet vinden.

Shadow keek naar de avondhemel en zag een paar witte sportschoenen dat hoog in een boom over een tak hing. Haar schoenen waren versleten en modderig. De schoenen in de boom zagen er splinternieuw uit. Misschien moest ze naar boven klimmen en controleren of het haar maat was? Het leek haar nogal lastig, maar niet onmogelijk. Een andere avond of nacht misschien, als ze zeker wist dat ze alleen in het park was.

Nu kon ze even ontspannen. Ze had geen idee hoe laat het was, maar ze was moe en voelde dat ze moest slapen. De zon kwam hier heel vroeg op en de vogels wekten haar elke ochtend. Het enige gezelschap dat ze de afgelopen weken had gehad, waren de ratten die voedsel zochten. Ze hadden Shadow wakker gemaakt uit haar lichte slaap toen ze in haar zak met etenswaren wroetten. Nu had ze de tas verstopt. Ze vond voornamelijk etensresten in afvalbakken, zoals een halve hamburger bij een fastfoodrestaurant. De kou kroop onder de oude deken die ze een paar dagen eerder had gevonden, samen met wat kleren die iemand in een paar zakken had neergezet voor een winkel met de tekst LEGER DES HEILS. Ze droeg twee broeken en truien, en had de rest van de kleren op de grond gelegd, zodat ze vrij zacht

lag. Een stukje verder hoorde ze de mannen met de honden met elkaar praten, maar ze waren te ver weg om te horen wat ze zeiden. Shadow draaide zich om, propte een trui als kussen onder haar hoofd en viel in slaap.

Zijn vingers begonnen er een beetje knokig uit te zien, constateerde André terwijl hij in zijn handen wreef. Als hij zijn bril opzette, zag hij rimpels die net zo scherp waren als rivieren op een satellietfoto. Net zo snel als hij zijn bril had opgezet, zette hij hem weer af. Het was bijna zomervakantie. Dan zou hij naar zijn zomerhuisje in Roslagen gaan. Daar zou hij rust hebben. Daar was het stil en de beelden van het schoolplein zouden snel uitgewist zijn als hij eenmaal in de natuur was. Op dit moment was hij echter nog een deel van een avondse school in de binnenstad, met leerlingen die hem vooral deden denken aan domme goudvissen die rondjes zwommen over het geasfalteerde schoolplein. Hij bleef zich verbazen over het oppervlakkige leven van de leerlingen. Elk jaar kwamen er nieuwe kinderen in de brugklas die dezelfde onnozele vragen stelden als de kinderen het jaar ervoor hadden gedaan. Gebeurde er niets? Ontwikkelde het menselijke ras zich niet? De bel voor de les ging en hij stopte zijn bril met een diepe zucht in de koker.

Het was een molen, een molen die doormaalde tot de dood zijn lelijke smoelwerk liet zien. Terwijl hij de trappen naar de eerste verdieping op liep vroeg hij zich af of er een manier was om aan zijn baan te ontsnappen. Hij moest nog drie jaar wachten voordat hij van al die lelijke, puisterige, oppervlakkige tieners af was. Als de aarde open zou scheuren door een aardbeving en de hele school in het gat zou verdwijnen, met leerlingen en al, zou hij alleen onverschillig constateren dat hij een paar extra vrije dagen leek te hebben. Dat was alles.

In het klaslokaal rook het zoals gewoonlijk naar een combina-

tie van saaiheid, zweet en bloemrijke tienerparfums. Hij deed een raam open en hoorde het gezang van een merel, waardoor hij een fractie van een seconde in Roslagen was. Een langgerekte boer van Kevin, die helemaal achter in de klas zat, bracht hem net zo snel naar het klaslokaal terug. Wat heeft deze groep voor kansen in het arbeidsleven, dacht hij terwijl hij om zich heen keek. Wat zal er van ze worden? Wat wilden ze meer dan niets doen? Hij verdiende het om vrij te zijn, in tegenstelling tot de goudvissen voor hem. Ze waren tot nu toe alleen een last voor de maatschappij geweest en het was de vraag of ze ooit iets verstandigs zouden zeggen. Hij vroeg ze om naar bladzijde tweennegentig van het boek te gaan. Het kon hem niet schelen of ze dat wel of niet deden. Ze begrepen toch niet wat goed voor ze was.

Er werd op de deur geklopt en meteen daarna ging die open. In de deuropening stond een leerling die zich verontschuldigde omdat hij te laat was, niet alleen door wat hij zei maar ook door zijn houding, zijn manier van lopen en zijn pogingen om de blikken van de anderen te ontwijken. Dat hij bovendien een gat met opgedroogd bloed in zijn spijkerbroek had, maakte het er niet beter op. Ruben. Ruben Forsgren. Er waren veel verschillende soorten leerlingen. Sommigen waren schoolmoe. Sommigen hadden het thuis slecht. Anderen waren onvolwassen of gewoon dom. En er waren leerlingen zoals Ruben. Leerlingen die geen moeite hoefden te doen. Die zich verveelden. Die gestimuleerd moesten worden. Jezus. Na elke vakantie kregen ze nieuwe richtlijnen hoe deze leerlingen, of individuen, zoals ze tegenwoordig genoemd werden, behandeld en gestimuleerd moesten worden. André haatte mensen die beweerden dat vroeger alles beter was, maar in dit geval dacht hij dat het vroeger inderdaad beter was geweest. Toen hij naar school ging, was er niemand die zijn hoofd schuin hield en vroeg hoe hij zich voelde en of hij gestimuleerd werd op school. Het gaf André een onbehaaglijk gevoel en het irriteerde hem. Nee, het was vroeger niet beter ge-

weest en het was nu niet beter. André vroeg zich af of hij oud begon te worden. Hij staaarde naar Ruben, die achter zijn tafel ging zitten. Ruben was blond, goed gebouwd en zou zanger in een band kunnen zijn waar André nog nooit van had gehoord. Met bandleden die het niet kon schelen hoe ze eruitzagen of hoe ze zich kleedden, maar op wie de meisjes toch vielen. Voor zover André wist speelde Ruben echter niet in een band. Hij leek zich voornamelijk te vervelen. Het irriteerde André dat Ruben er goed uitzag zonder zijn best daarvoor te doen, en dat hij goed kon leren.

Hij probeerde aan iets anders te denken door de borsten van een meisje op een van de voorste rijen te bestuderen, maar hij keek al snel weer naar Ruben. André vond dat het zijn taak niet was om de verschillende individuen en karakters in de watten te leggen, en Ruben was absoluut de ergste van allemaal. Hoe kon je je vervelen en ondergestimuleerd worden wanneer je naar school ging? Het was onbegrijpelijk. Ondergestimuleerd. Wat een rot-uitdrukking. Er waren veel achterlijke landen in de wereld die niet eens scholen hadden, en hier maakten we ons zorgen over leerlingen die ondergestimuleerd werden. Belachelijk. Laat je haar knippen en zoek een baan, vatte vrij goed samen hoe André over zijn leerlingen dacht.

‘Welkom, Ruben. Het is een enorme eer voor me dat ik vandaag mag proberen om je te stimuleren,’ zei André sarcastisch. De andere leerlingen keken chagrijnig naar Ruben. Die idioten snaptten zijn sarcasme niet en hadden het gevoel dat Ruben voortrokken werd. André glimlachte tevreden over zijn opmerking. Daarna begon hij zich weer zorgen te maken of hij oud begon te worden.

3

Het regende toen Ruben naar de duisternis achter het raam keek. De druppels liepen langzaam naar beneden en het flatgebouw aan de overkant van de straat was helemaal donker. De laatste huurders waren vorige week vertrokken omdat het gebouw gerenoveerd zou worden. De ramen deden hem denken aan de lege ogen van een mens die het had opgegeven, die nergens meer op hoopte. Ruben legde zijn boek op de vensterbank, draaide zich om en bekeek zijn kamer. Een kleine stoel, een bed, een tafel met een computer en een krukje als nachtkastje. Voor meer was geen ruimte, behalve het aquarium. Hij ging met zijn vinger over de rand. Behalve de leeslamp verlichtte alleen het aquarium de kamer. De bewegingen van het water tekenden zich zachtjes af op de muur voor hem. Ritmisch als de golven van de zee die een strand op stroomden. Hij hield ervan om in het donker in zijn kamer te zitten. Samen met het geluid van de zuurstofpomp gaf het hem het gevoel dat hij in zee aan het duiken was. Alsof hij zich op een diepte van een meter of dertig, veertig bevond. Misschien in de Rode Zee. Misschien bij Indonesië. Een paar vissen in het aquarium kwamen daarvandaan: de Blue Faces, de keizersvissen en de doktersvissen. Ooit zou hij zijn duikbrevet halen en daar naartoe gaan. Als hij volwassen was, een baan en geld had. Dan zou alles anders zijn.

Zijn mobiel ging en hij zag dat hij een nieuwe sms had. Waar-

schijnlijk iets 'grappigs' over witte sportschoenen, van Kevin. De afgelopen vierentwintig uur had hij heel veel van zulke berichtjes gehad. Ruben had het park vandaag vermeden. Hij kon het niet verdragen om onder de boom door te lopen en zijn schoenen boven zich te zien hangen, als een nare herinnering aan hoe verschrikkelijk alles op dit moment was. Nog drie weken voordat hij vrij was. Hou vol. Ruben draaide zijn mobiel zo dat het scherm op het tafelblad lag, daarna ging hij op bed liggen en staaarde naar het plafond. Hij volgde een kleine scheur, die een onderdeel van een netwerk van grotere scheuren was, dat uiteindelijk eindigde in een enorme scheur die tot de muur liep.

De Mendo-rivier, dacht hij. De rivier die uitmondt in de Atlantische Oceaan. Daar zou hij natuurlijk ook kunnen duiken. Het rif lag een stuk in zee en daar leefden barracuda's. Hij deed zijn ogen dicht en gleeed in gedachten gewichtloos langs de rand van het rif. De zeebodem bevond zich honderden meters onder hem en als hij omhoogkeek zag hij de zonnestrallen als een schommelend spectrum door het wateroppervlak breken. Hij ademde via de duikfles. Hij wist precies hoe het klonk, het sissende geluid als hij in en uit, in en uit ademde. Er waren veel zenders met natuurprogramma's. Zijn mobiel ging opnieuw, waardoor hij besepte dat hij thuis was, in zijn kamer in de driekamerflat. Zijn moeder was in de keuken aan het afwassen. Ze was net thuisgekomen van haar werk en had door de dichte deur 'hallo' geroepen. Natuurlijk had hij kunnen afwassen, maar het was zijn week niet. Eigenlijk moest hij de hele avond leren voor het proefwerk Zweeds, maar het was niet goed als hij geen fouten maakte. Daar zou hij alleen maar mee gepest worden.

Ruben stond op van zijn bed en liep weer naar het raam. Het asfalt was zwart van de regen en er was niemand op straat. Ik ben net als mijn vissen, dacht hij, opgesloten in een klein aquarium. Een hokje in een flatgebouw in een donkere stad die ik niet heb uitgekozen. Een stad waarin ik me niet thuis voel. Een stad waar niemand weet wie ik ben, of liever gezegd, waar nie-

mand zijn best doet om uit te zoeken wie ik ben. Hij keek nog een keer naar het verlaten flatgebouw aan de overkant van de straat, draaide de jaloezie dicht, deed de lamp in het aquarium uit, ging op bed liggen en viel met zijn kleding aan in slaap.

Het metaal was koud. Het regende niet meer, maar het was vochtig en het hek was glad toen ze probeerde haar schoenen in de smalle tussenruimtes te duwen. Natuurlijk hadden ze die zo smal gemaakt dat het bijna onmogelijk was om naar boven te klimmen. Het was een hek om mensen buiten te houden, niet om erop te klimmen. Toch lukte het Shadow om het drie meter hoge hek langzaam te beklimmen en aan de andere kant naar beneden te springen. Ze keek om zich heen. De straat was nog net zo verlaten als een paar minuten geleden.

Het gebouw voor haar had vijf verdiepingen. De ramen waren donker en vertelden dat het verlaten was. Ze had het gebouw een paar dagen en nachten in de gaten gehouden. Ze begreep niet waarom er niemand woonde. Misschien zou het gerenoveerd worden, maar ze had geen bouwvakkers gezien. De portiekdeur was op slot, maar daar had ze rekening mee gehouden. De voorkant keek uit op het park waar ze de afgelopen tijd had geslapen en ze wist dat er weinig kans was om ontdekt te worden als ze aan de achterkant van het gebouw inbrak. Dat ze daar niet over het hek was geklommen had een logische reden: daar zat prikkeldraad.

Het glas van het kelderraam brak bij de derde klap. Voorzichtig haalde Shadow een paar scherven weg die in het raamkozijn waren blijven steken. Er ging een rilling door haar lichaam. Door het glas moest ze denken aan de eigengemaakte wapens waarmee zij en de anderen waren bedreigd. Glasscherven konden heel effectief zijn als je een lichaam wilde verminken of een merkteken wilde aanbrenge.

De harde, betonnen vloer was niet bepaald uitnodigend toen ze neerkwam. Haar ene voet zwikte en toen ze ging staan voelde ze de pijn naar haar been uitstralen. Het duurde een paar minuten voordat haar ogen aan het licht gewend waren, of liever gezegd aan het gebrek aan licht. Ze was in de waskelder beland. Heel voorzichtig liep ze door de ruimte en opende de deuren die niet op slot waren, maar ze vond niets wat ze kon gebruiken. Ze zocht in haar tas en haalde er een zwarte trui uit, die ze tussen het raam en het raamkozijn klemde. Het risico dat iemand zou ontdekken dat ze had ingebroken verminderde daarmee en daarom was het niet erg om een van haar kledingstukken op te offeren. Toen ze klaar was liep ze naar de keldergang. Daar waren helemaal geen ramen en het was er aardedonker. Ze begon voorzichtig te lopen, met één hand uitgestrekt voor zich, voor het geval ze ergens tegenaan zou botsen, de andere hand tastend langs de muur. Het voelde alsof ze blind was. Hoe ze ook probeerde om iets te zien, ze zag niets. Na een paar meter voelde ze een post die bij een metalen deur bleek te horen. Shadow duwde de kruk naar beneden en deed de deur open. Het licht van de straatlantaarns scheen door het glas van de portiekdeur. Ze had de juiste deur gevonden, de deur die naar de flats in het gebouw leidde. Toen ze langs de portiekdeur liep, keek ze naar buiten. Bijna alle lampen in het gebouw aan de overkant van de straat waren uit. Het zou al snel weer licht worden. De trap was van steen en haar versleten sportschoenen piepten in het trappenhuis. Daardoor begon ze te sluipen, hoewel ze er bijna zeker van was dat er niemand in het gebouw was. De deuren naar de flats stonden open en ze liep door alle kamers, een voor een, op jacht naar iets van waarde.

Als je erop lette, zag je dat elke kamer zijn eigen geschiedenis had. De sporen op de muren van meubels die daar ooit hadden gestaan, gaten in deuren, koffievlekken op aanrechten. Kleine sporen die iets vertelden over de levens die hier geleefd waren.

Voor de ramen hing iets wat het uitzicht verborg als je aan

een plastic knop draaide. Shadow draaide er een paar keer aan. De smalle bladen leken van metaal en vormden een streperig schaduwpatroon op het behang als het licht van de stad naar binnen scheen. Ze besloot dat de kamer perfect was. Ze kon de straat zien, maar niemand kon haar zien als ze de metalen constructie voor het raam dichtdeed, en tegelijkertijd lag de flat zo hoog dat ze niet verrast zou worden als iemand het gebouw in kwam om naar haar te zoeken. Ze zou een kleine voorsprong hebben. Shadow zette de tas neer en haalde de kleding eruit, vouwde alles netjes op en legde het op een stapel. Ernaast zette ze haar tas met etenswaren: crackers, een paar beschadigde vruchten en een brood dat hard begon te worden. Als laatste haalde ze de dingen tevoorschijn die ze in afvalbakken en containers had gevonden, dingen die haar misschien van pas zouden komen.

Ze draaide de kraan in de keuken open. Geen water. Net als in de andere flats. Thuis was er maar op bepaalde tijden water. Misschien was dat hier ook zo.

Het gebouw tegenover haar was bijna helemaal donker. Hier en daar brandde nog een lamp achter een raam, maar het was nacht en de meeste mensen sliepen. Ze liep naar de flat aan de andere kant van de gang en keek uit over het park. Onder de bomen zag ze haar vorige slaapplek tussen de struiken.

Het was fijn om uit het park te zijn. Het was veel te onveilig en haar slaap werd verstoord door mensen, ratten en vogels. Hier zou het beter zijn, en ze hoopte dat ze voorlopig kon blijven.

Shadow liep weer naar het trappenhuis. Systematisch doorzocht ze alle flats op zoek naar spullen die ze kon gebruiken. Een vork, zout, een zwarte sok, een schaalje met een barst, een vijf-kronenmunt en een matrasje dat voor een baby gemaakt leek. Dat moest voorlopig voldoende zijn. Morgenochtend zou ze het hele gebouw zorgvuldiger bekijken. Ze liep terug naar 'haar' flat en maakte haar slaapplek in orde. De matras gebruikte ze voor haar bovenlichaam. De vloer was hard, maar vrij warm en ze had

al heel vaak op de grond geslapen. Dit was veel fijner. Ze ging liggen en keek naar het plafond. Hoe kan zo'n mooi gebouw helemaal leegstaan, dacht ze. Er zouden hier heel veel mensen kunnen wonen. De meeste flats waren in een goede staat en het was minstens zo mooi als het asielzoekerscentrum waar ze de eerste maanden had gewoond. Daar had ze met meer mensen op een kamer geslapen, in stapelbedden. Het was krap geweest en veel mensen met wie ze de kamer deelde hadden onrustig geslapen en 's nachts geschreeuwd. De dagen waren langzaam gegaan. Niemand had Yago gepraat, maar wel veel andere Afrikaanse talen. Het was één lange periode van wachten in het asielzoekerscentrum. Ze had een boek geleend van een van de vrouwen die in het asielzoekerscentrum werkten, een boek dat uit het Engels naar het Zweeds was vertaald. Volgens de vrouw was het tegen de regels, maar Shadow was koppig geweest en ze had elk vrij moment op de nieuwe taal geoefend. Daardoor had ze het volgehouden.

Na tweeënhalve maand gebeurde er iets waardoor ze weer op de vlucht sloeg.

Het begon aan het eind van de middag, toen een bus met nieuwe vluchtelingen bij het asielzoekerscentrum arriveerde. Het waren er eenentwintig en ze zagen er bijna hetzelfde uit als degenen die het centrum net hadden verlaten. Vrouwen, kinderen en mannen, de meeste uit Afrika of het Midden-Oosten. Shadow bleef op de achtergrond terwijl de anderen nieuwsgierig naar de nieuwelingen starden die met hun minimale bagage uit de bus stapten. Nieuwsgierige en bange ogen ontmoetten elkaar, waarna het personeel van het asielzoekerscentrum iedereen zijn kamer en bed aanwees.

De sfeer was onrustig, wat niet zo vreemd was omdat het mensen waren die hun levens achter zich hadden gelaten om te overleven. Nu waren ze midden in een bos beland, in een koud, onbekend land in Noord-Europa. Zonder vrienden, familie of bezittingen.

Een paar asielzoekers vielen meteen op: een vrouw met twee

zoontjes van een jaar of vijf, die alle drie hun rechterhand misten; een eenzaam meisje met een gezicht met brandwonden dat dagenlang met een lege blik in haar ogen naar het bos staarde en met wie niemand contact kreeg; en een man die op het eerste gezicht niet was wie hij leek te zijn. Hij had een normale lengte, was niet dik en niet mager. Hij had niets karakteristieks. Zijn ogen, mond, neus en oren hadden geen bijzondere kenmerken. Zijn huid was middenbruin, hij had al zijn ledematen nog en geen zichtbare littekens. Als je probeerde zijn uiterlijk in je herinnering op te roepen, verdween het meteen weer. Pas een paar dagen na de aankomst van de groep voelde Shadow zijn aanwezigheid. Het was lunchtijd en Shadow zat in de eetzaal. De man zat schuin tegenover haar, een paar tafeltjes verderop. Hij at zwijgend, wat misschien niet zo vreemd was omdat hij alleen zat. Zijn tafelmanieren waren netjes, hij gebruikte mes en vork en hij kauwde met gesloten mond en veegde regelmatig zijn mond met een servet af, hoewel hij niet had gemorst of zichzelf vies had gemaakt.

Hij keek bijna de hele tijd naar zijn bord. Af en toe keek hij heel even zoekend de zaal rond. Er was iets aan hem waardoor Shadow zich onbehaaglijk voelde, maar ze kon niet zeggen waarom. Toen de blik van de man de hare ontmoette, keek Shadow reflexmatig naar haar bord. Na dat moment begon ze de man van een afstand te observeren. Hij was het grootste deel van de tijd alleen, wat op zich niet vreemd was, dat gold voor veel vluchtelingen. Er was echter iets aan zijn ogen waardoor Shadow niet kon ontspannen. Ze merkte dat de man, die volgens een van de leiders Mohamed heette, stiekem naar haar keek. Dat gevoel had Shadow in elk geval. Ze probeerde te zien of hij op dezelfde manier naar de andere vluchtelingen in het centrum keek, maar zag daar geen bewijzen van.

Op een middag ging de man naast Shadow zitten. De zon scheen zwak en Shadow zat op een parkbank een eindje van het centrum haar Zweedse woordjes te leren. Haar geschoren hoofd was zoals gewoonlijk verborgen onder de capuchon van haar

sweatshirt en haar halve gezicht was bedekt met een sjaal. De man vroeg in gebroken Engels wat ze las, en Shadow liet zonder iets te zeggen de voorkant van het boek zien. Het was even stil voordat hij zich voorstelde en vroeg hoe zij heette. Toen Shadow haar naam niet noemde, herhaalde de man zijn vraag. Shadow ontweek opnieuw een antwoord en stelde in plaats daarvan een tegenvraag. Ze vroeg waar de man vandaan kwam. De man antwoordde dat hij op heel veel verschillende plekken was geweest. Liberia, Ethiopië, Kongo, Egypte en Tunesië. Shadow kreeg geen antwoord op haar vraag waarom hij zoveel gereisd had en wat hij in al die verschillende landen had gedaan.

Mohamed liet doorschemeren dat hij op de vlucht was, maar vertelde niet waarom. Hij vertelde ook niet in welk land hij geboren was en waar hij vandaan kwam. Hij was geïnteresseerd in Shadow en wilde meer over haar weten. Shadow had uitvoerig antwoord gegeven, maar had overal over gelogen: geboorteland, jeugd en vluchtroute.

Die nacht werd ze wakker doordat iemand rondliep in de kamer die ze met drie anderen deelde. Ze lag doodstil en zag in de duisternis hoe Mohamed haar tas doorzocht. Nadat hij een tijdje had gewoeld en niets had gevonden, sloop hij weer naar buiten. Op dat moment beseftte Shadow dat ze moest vluchten. Ze waren haar op het spoor en ze waren veel te dichtbij gekomen.

Die nacht verliet ze het asielzoekerscentrum.